

HURID-u je Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti za 2011. godinu odobrilo projekt "Mreža rane podrške", dok projekt "Odrastimo zajedno" nije dobio novčanu podršku.

Novosti o aktivnostima na projektu "Mreža rane podrške" moći ćete pratiti na našim web stranicama.

Međutim, kako priopćiti korisnicima da projekt "Odrastimo zajedno" nije dobio novčanu potporu?

Kako im reći?

Svako je dijete posebno i treba individualizirani pristup. To znaju svi: roditelji, djedovi i bake, susjedi, odgajatelji i stručnjaci u predškolskim ustanovama. Manje je poznato da postoje djeca koja na empatične i individualizirane postupke ne odgovaraju na očekivan i željen način. Neka od njih imaju dijagnosticirano neko medicinsko stanje za koje je poznato da utječe na način učenja i razvoj, a neka i nemaju. Za ove posljednje se obično okrivljuje roditelje, odgajatelje i druge, djetetu bliske osobe, da ne posvećuju odgoju dovoljno pažnje, da ne znaju postaviti granice i sl.

Šesnaest godina rada u Kabinetu za ranu komunikaciju omogućilo nam je upoznavanje s brojnim obiteljima koje su živjele pod ovakvim optužbama. Roditelji su često i sami vjerovali da su zakazali, međusobno se optužujući tko je više kriv. A doista postoje djeca kod koje empatični i dosljedni odgojni postupci i sve ono što roditeljska brižnost i ljubav daju nisu dovoljni. Na razvojnim obilježjima i ponašanju djeteta vidimo da, usprkos uloženom trudu i svoj roditeljskoj inventivnosti, odgovarajućih promjena u ponašanju nema. Za promjenu je potrebno specijalizirano stručno znanje profesionalaca koje će na domišljen način biti predavano

roditeljima, odgajateljima i pomagačima u vrtiću i ostalima koji se djetetom bave. Skupina djece o kojoj pišem su djeca s poremećajem iz autističnog spektra ili ona koja nemaju ovu dijagnozu, već dijagnosticirane teškoće socijalne komunikacije. Za njih ova zemlja nema dostatno razrađen sustav podrške, bili su u svojim obiteljima koje su se snalazile kako su znale s rastućim problemima sve do školske dobi. Ova djeca, kao i brojna druga mlađa djeca s razvojnim teškoćama, nemaju pravo na zajedničko odrastanje s vršnjacima. Razlog ne leži u tome da ona nisu poučljiva, jer to je svatko, nego samo u tome da uče na drugačiji način, a ponekad se i izgledom razlikuju od djece tipičnog razvoja. A priliku za zajedničko odrastanje ona itekako trebaju – socijalne vještine se ne uče u laboratoriju, za život u zajednici možemo se pripremiti samo unutar zajednice.

Projekt „Odrastimo zajedno“ pokrenuo je 2009. godine HURID. Uložili smo svo svoje stručno znanje i domišljatost u stvaranje rješenja za predškolsku djecu s teškoćama socijalne komunikacije i drugim razvojnim teškoćama. Nismo bili sami: na našoj su strani bili roditelji, brojni stručni suradnici i odgajatelji iz predškolskih ustanova i studenti-volonteri. MOBMS je prepoznao vrijednost projekta i financijski ga podržao. U prvoj godini projekt se provodio u pet hrvatskih gradova, a u 2010. su HURID-ovci u svojim gradovima pokrenuli lokalne projekte s istim ciljevima i udružili se u mrežu projekata pod nazivom „Mreža rane podrške“. „Odrastimo zajedno“ je postao zagrebački dio „Mreže rane podrške“, njezin najambiciozniji dio. Dobio je i podršku predsjednika Republike Hrvatske, prof. dr. sc. Ive Josipovića. Putem projekta uključeno je dvadesetero djece s teškoćama u razvoju koji su raspoređeni u 12 zagrebačkih vrtića. Pomagači koji su pružali podršku djeci u vrtićkoj skupini uključeni su u edukaciju kao i superviziju. Također, organizirane su i radionice za odgajatelje s ciljem da im se pruži podrška u svakodnevnom radu s djecom s teškoćama u razvoju.

I došla je 2011. godina – „Odrastimo zajedno“ nije dobio financijsku podršku od MOBMS-a. Odluka je došla u lipnju 2011., a projekt se provodi od siječnja. Postoje ugovori s vrtićima, postoji protokol uključivanja i pružanja podrške, sustav edukacije i podrške volonterima i osoblju vrtića. Radi se. Ljudsko odrastanje počiva na kontinuitetu i ne poznaje birokratsku dinamiku raspisivanja natječaja, pisanja projekata i prijavljivanja, iščekivanja rezultata... I sad dolazi pitanje iz naslova: „Kako im reći? Što uopće reći?“ Nismo našli prave riječi i zato smo korisnicima poručili: mi nastavljamo. Tko ne može nastaviti isključivo volonterski, mi ga razumijemo, privremeno neka pričeka... nastavljamo raditi ovisno o broju volontera, nastavljamo tražiti rješenje za financiranje djelatnosti svjesni da se profesija ne obavlja volonterski, nego profesionalno.

Projektini tim i predsjednica UO HURID-a